

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/14/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201693
Dátum vydania rozhodnutia:	22.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201693.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu: N. Y., narodeného X. J. XXXX, štátneho príslušníka Indie, zastúpeného JUDr. Miroslavou Mittelmanovou, advokátkou, Hurbanovo námestie 5, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava PZ Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Hrobákova 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2011/005529-023 zo dňa 4. augusta 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 203/2011-35 zo dňa 30. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/203/2011-35 zo dňa 30. novembra 2012 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobákova 44, 852 42 Bratislava (ďalej len žalovaný) rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2011/005529-023 zo dňa 4. augusta 2011 potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ v Trnave č. UHCP-BA-TT-AV-14-9/2011 zo dňa 23. februára 2011, ktorým sa rozhodlo o administratívnom vyhostení žalobcu a o určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov podľa § 57 ods. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov).

II.

Konanie pred súdom I. stupňa

Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote - dňa 18. októbra 2011 žalobu, ktorou sa

domáhal preskúmania uvedených rozhodnutí

Uviedol v nej, že

- rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu je v rozpore so zásadou procesného práva „ne bis in idem“, teda „nie dvakrát v tej istej veci“ a

- rozhodnutie porušuje právo žalobcu na jeho rodinný a súkromný život, garantovaný čl. 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len ED).

Žiadal napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a priznať mu trovy právneho zastúpenia.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zaslanom súdu dňa 16. decembra 2011 zotrval na svojich doterajších rozhodnutiach. Podrobne popísal zistený skutkový stav ako aj úvahy a právnu aplikáciu, ktorými sa riadil pri vydávaní svojich rozhodnutí v predmetnej veci. Nesúhlasil s námietkou žalobcu, že by ho svojimi rozhodnutiami dvakrát trestal za totožnú vec, keďže administratívne vyhostenie sa nepokladá za druh trestu (§ 32 Trestného zákona) ani za sankciu v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Je toho názoru, že ide o rozhodnutie príslušného policajného útvaru z dôvodu presne vymedzeného v zákone o pobyte cudzincov. Žalovaný ďalej uviedol, že pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádzal z výpovedí účastníkov, ktoré sú založené do administratívneho spisu, pričom okrem iného poukázal na zápisnicu o podanom vysvetlení samotného žalobcu zo dňa 23. februára 2011, z ktorého vyplynulo, že od 9. decembra 2008 nie je s bývalou priateľkou ani s dcérou v žiadnom kontakte a že J. N. v súčasnosti žije s iným mužom, s ktorým má ďalšie dieťa. Odmietol tvrdenie žalobcu, že pri posudzovaní veci nevychádzal aj s čl. 8 ods. 2 ED, pretože ako uviedol, bral do úvahy, že žalobca nerešpektoval zákony SR a páchal trestnú činnosť vysokej spoločenskej nebezpečnosti, ktorým ohrozil život a zdravie viacerých osôb. Má za to, že nie je žiaduce a akceptovateľné umožniť zdržiavať sa takýmto cudzím štátnym príslušníkom na území SR. Okrem toho uviedol, že jeho povinnosťou je hájiť záujmy štátu aj jednotlivcov pri rešpektovaní ich práv garantovaných Dohovorom. Pri tom je povinný prijímať okrem iného aj také opatrenia, ktoré zaručujú efektívne a nie len teoretické užívanie práv. Pri zisťovaní, či žalobca skutočne realizuje na území SR súkromný život dospel k názoru, že u žalobcu absentujú osobné, sociálne aj ekonomické väzby, keďže jeho pobyt na tunajšom území je nelegálny, nemá žiadne osobné doklady, zamestnanie ani stále bydlisko. Z výpovedí účastníkov mal preukázané, že žalobca rodinný život deklaroval iba formálne. Podľa názoru žalovaného aj prvostupňový správny orgán vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, pričom podklady boli doplnené aj žalovaným správnym orgánom, s ktorými bol oboznámený aj zástupca žalobcu, ktorý nemal žiadne ďalšie návrhy a nežiadal ani o ďalšie doplnenia. Námietky žalobcu považoval žalovaný za neopodstatnené a preto žiadal žalobu zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave na základe podanej žaloby preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP), ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a na nariadenom pojednávaní jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011) dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná

V odôvodnení uviedol, že z pripojeného administratívneho spisu súdu bolo preukázané, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, č. k. 2T 102/2008 zo dňa 25. septembra 2008 právoplatne odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky nepodmienečne podľa vyššie citovanej skutkovej podstaty a týmto rozsudkom mu nebol uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Vo výkone trestu bol v dobe od 18. januára 2008 do 23. februára 2011, kedy bol podmienečne prepustený a bola mu určená skúšobná doba v trvaní troch rokov. Z výpovedí žalobcu spísanej do Zápisnice o podaní vysvetlenia policajmi Oddelenia cudzineckej polície PZ Trnava dňa 23. februára 2011 vyplýva, že žalobca nelegálne prekročil hranice Slovenska v zime roku 2003 a odvtedy tu pobýval v rôznych pobytových táboroch. V roku 2004 sa zoznámil s J. N., s ktorou si prenajal byt v Bratislave - Karlova Ves, neskôr sa presťahovali do jej bytu v Bratislave - Petržalke, kde bývali spolu až do jeho nástupu do výkonu trestu. Na živobytie si zarábala nelegálne na rôznych stavbách a občas dostával peniaze aj od svojho otca. Dňa XX. H. XXXX sa mu narodila dcéra T.. Že je otcom dcéry T. nie je medzi ním a matkou sporné, pričom J. N. ho ako otca do rodného listu dieťaťa nemohla uviesť, pretože nedisponoval žiadnym preukazom totožnosti. Družka ho bola navštíviť, keď bol vo väzbe v Justičnom paláci, ale od 9. decembra 2008 už nebol s ňou ani s dcérou v kontakte. Družka mu tiež napísala, že má nového partnera, s ktorým má ďalšie dieťa a chce s novým druhom žiť vlastný život. Žalobca súčasnú adresu

bývania bývalej družky a svojej dcéry nepozná a nevie ani ako žijú. Žalobca uviedol, že od vstupu na územie Slovenskej republiky nemá žiaden cestovný doklad, nikdy oň ani nepožiadaval aj keď má vedomosť o tom, že v Bratislave sídli Veľvyslanectvo Indie republiky. Uviedol, že o udelenie azylu žiadal trikrát avšak neúspešne, pričom ako dôvod uvádzal členstvo v politickej strane Kongress a prenasledovanie a vyhrážanie sa smrťou ľuďmi z politickej strany Akali Dal.

Z výpovede matky bývalej družky žalobcu, G. N. uvedenej do zápisnice zo dňa 29. marca 2011 vyplýva, že žalobca nie je v nijakom kontakte so svojou dcérou ani s jej matkou už od roku 2008. Je v telefonickom kontakte iba s ňou a jej synmi.

Z výpovede bývalej družky žalobcu, J. N. zo dňa 8. júna 2011 vyplýva, že žalobca mal len príležitostné práce, občas finančne prispieval na spoločnú domácnosť avšak už pred výkonom trestu nežili v zásade spolu a o rodinu sa staral finančne iba príležitostne. Napriek jej požiadavke si žalobca nevybavil preukaz totožnosti za účelom získania zamestnania a finančného zabezpečenia rodiny. Menovaná účastníčka uviedla, že žalobca na dieťa finančne neprispieva, dieťa žalobcu nepokladá za svojho otca, nechcú s ním spolu žiť a nijako sa už nekontaktujú.

Právna zástupkyňa žalobcu potom, čo sa oboznámila s obsahom listín zhromaždených správnymi orgánmi k veci, nežiadala vykonať ďalšie úkony k ich doplneniu (zápisnica zo dňa 29. júna 2011).

Následne žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18. augusta 2011.

Zásada procesného práva „ne bis in idem“ je v čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 Dohovoru upravená tak, že nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcom právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

Súd pri posudzovaní námietky žalobcu, že žalovaný predmetným rozhodnutím dvakrát trestal žalobcu za totožnú vec dospel k názoru, že táto námietka nie je dôvodná z nasledovných dôvodov. V danom prípade sa postupovalo kompetentným orgánom o skončení pobytu cudzinca s určením lehoty na jeho vycestovanie do určenej krajiny z presne vymedzených dôvodov podľa § 57 ods. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobyte cudzincov, teda za to, že žalobca bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia. Súd predovšetkým zdôrazňuje, že na konanie a rozhodnutie o administratívnom vyhostení nemožno aplikovať rovnaké postupy ako pri konaniach a rozhodnutiach o priestupku, iných administratívnych trestaniach resp. konaniach trestných, pretože svojou povahou administratívne vyhostenie nie je druhom sankcie.

„Administratívne vyhostenie v zmysle § 56 zákona o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky je definované ako rozhodnutie policajného útvaru o skončení pobytu cudzinca s určením lehoty na jeho vycestovanie a času zákazu vstupu.“

Európsky súd pre ľudské práva sa dňa 5. októbra 2000 vo veci Maaouia proti Francúzsku (RoESLP 2000. 6; 267) vyslovil tak, že „prijatím čl. 1 Protokolu č. 7, ktorý obsahuje špecifické záruky týkajúce sa konania o vyhostení cudzincov, dali štáty jasne najavo svoju vôľu nezahrňovať tieto konania do pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru a teda, že rozhodnutia týkajúce sa vstupu, pobytu a vyhostenia cudzincov neumožňujú vznik sporov o občianske práva alebo záväzky sťažovateľa ani v nich nejde o oprávnenosť trestného obvinenia proti nemu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“ V tej istej veci tiež uviedol, že opatrenie zákazu pobytu sa netýka ani oprávnenosti trestného obvinenia. „Je možné konštatovať, že zákaz pobytu na území štátu nemá v členských štátoch Rady Európy obecné trestný charakter. Toto opatrenie, ktoré vo väčšine štátov môže byť prijímané rovnako správnym orgánom je svojou povahou špecifickým preventívnym opatrením v oblasti kontroly prístahovateľstva a netýka sa oprávnenosti trestného obvinenia proti sťažovateľovi v zmysle čl. 6 ods. 1.“

Krajský súd ďalej dôvodil, že štátne orgány Slovenskej republiky sú povinné rešpektovať súkromný a rodinný život každého, čo vyplýva z čl. 8 Dohovoru. Rešpektovanie týchto základných práv zaručuje v našej vnútroštátnej právnej úprave vyššie spomenutý čl. 16 ods. 1 Ústavy SR a Listina základných práv a slobôd v čl. 10 ods. 2, kde je uvedené, že každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Z administratívneho spisu vyplynulo, že žalovaný sa uvedenými normami v priebehu konania riadil. Účastníkov vypočúval vo veci existencie rodinného a súkromného života žalobcu. Jednoznačne zistil, že žalobca počas svojho pobytu na území Slovenskej republiky v skutočnosti nevytvoril žiadne ekonomické, spoločenské vzťahy a pracovné možnosti získaval iba nelegálne. Je zarážajúce, že od počiatku svojho nelegálneho pobytu na území Slovenskej republiky nepreukázal, že by mal snahu

zabezpečiť si preukaz totožnosti, čo by mu nepochybne umožňovalo adaptovať sa skôr do rodinných pomerov už aj s ohľadom na požiadavky bývalej družky a matky jeho dieťaťa T.. Žalobca nemá vedomosť o tom, ako žije bežný život jeho dieťa, nemá vedomosť ani o tom, či navštevuje škôlku, finančne naň neprispieva, nestýka sa ani s jej matkou už od roku 2008 a nepozná ani ich miesto bydliska. Matka jeho dieťaťa nechce s ním viesť rodinný život a o jeho dieťa sa starajú iní členovia rodiny bývalej družky, resp. jej súčasný druh.

Krajský súd teda konštatoval, že vyhostenie cudzinca bude vždy vo väčšej alebo menšej miere predstavovať zásah do jeho rodinného alebo súkromného života, avšak treba uviesť, že právo na rešpektovanie rodinného a súkromného života nie je právom absolútnym. Článok 8 ED nemožno vnímať len ako prameň výhod.

V čl. 8 ods. 2 Dohovoru sú totiž stanovené možné obmedzenia tohto práva a tak prípadný zásah do súkromného a rodinného života neznamená, že je správny orgán vždy pri takejto námietke povinný svoje rozhodnutie o vyhostení zrušiť; či tak spraví, je vždy vecou jeho správneho uváženia (pri tejto svojej činnosti však nesmie vybočiť z medzí daných zákonnou úpravou). Ustanovenie čl. 8 Dohovoru tak neukladá štátu všeobecný záväzok napomáhať zjednocovaniu rodiny.

Nakoľko je však rozhodnutie o administratívnom vyhostení cudzinca a určení zákazu vstupu na územie SR rozhodnutím, ktorým sa významnou mierou zasahuje do nadobudnutých práv cudzinca, je správny orgán rozhodujúci o takejto žiadosti povinný vysporiadať sa so všetkými námietkami, ktoré cudzinec v konaní uviedol a tvrdený zásah do súkromného a rodinného života je pritom povinný posúdiť z hľadísk uvedených v zákone o pobyte cudzincov a hľadísk vyplývajúcich z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Podľa názoru prvostupňového súdu žalovaný postupoval náležite v intenciách čl. 7 Ústavy SR a všetkými uvedenými inštitútmi sa náležite aj vysporiadal. Z uvedeného dôvodu námietky žalobcu uvádzané týmto smerom krajský súd považoval za neopodstatnené.

Z týchto dôvodov krajský súd dospel k záveru, že žalovaný pri posudzovaní veci dostatočne preukázal dôvodnosť postupu podľa § 57 ods. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobyte cudzincov a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250 j ods. 1 OSP.

III.

Odvolanie a vyjadrenie žalobcu

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, v ktorom uviedol, že s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave nesúhlasí, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podľa § 205 ods. 2, písm. f) OSP.

Opakovane zdôraznil, že administratívne vyhostenie nahrádza trest vyhostenia, ktorý však žalobcovi v trestnom konaní uložený nebol a žalovaný napadnutým rozhodnutím nahrádza neuložený trest vyhostenia.

Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k.: 44Sp/26/2011-45 zo dňa 9. mája 2011, ktorým bolo zrušené rozhodnutie OCP PZ Trnava, č. p.: UHCP-BA-TT-AV-14-12/2011 o zaistení žalobcu. Vo svojom rozhodnutí na str. 4 súd uvádza, že: „Súd dal za pravdu právnej zástupkyňi navrhovateľa, ktorá poukazuje, že v samotnom trestnom konaní súdy nevideli dôvod na uloženie trestu vyhostenia, pričom správny orgán nemôže žiadnym spôsobom nahrádzať svojim rozhodnutím rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní. Navrhovateľovi po výkone trestu odňatia slobody nebolo umožnené zabezpečiť si legalizáciu svojho pobytu na území SR, keďže v deň prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody bol zaistený.“

Žiadal v prípade úspechu nahradiť trovy konania v sume 519,45 € a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalovaný uviedol, že v prerokúvanej veci posudzovali, či administratívnym vyhostením neporušia práva žalobcu ako otca, resp. jeho dcéry T.. Preskúmaním veci a zadovážením dôkazov zistil, že otec kontakt s maloletou dcérou neudržiava a neplní si rodičovské povinnosti a nevyužíva rodičovské práva.

Zdôraznil, že svojim rozhodnutím nenahrádzal neuložený trest vyhostenia.

Zopakoval svoju úlohu ochrany spoločnosti vyžadovaním plnenia úloh, ktoré sú na fyzické, či právnické osoby kladené.

Napokon žalovaný navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. mája 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 32 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej iba SP alebo Správny poriadok), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstará potrebné podklady pre rozhodnutie. Pri tom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa článku 8 ods. 1 a 2 Dohovoru má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie a štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa § 57 ods. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu na päť rokov, ak bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia.

Podľa § 58 ods. 2 zák. č. 48/2002 Z. z., cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojim konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

Podľa § 78 zákona o pobyte cudzincov sa vzťahuje na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak.

Odvolací súd preskúmaním predloženého spisového materiálu zistil, že správne orgány vychádzali z dokazovania, ktoré v tejto veci sami vykonali a bolo popísané v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu a z vyjadrenia samotného žalobcu.

Z týchto podkladov vyplynulo, že žalobca bol odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia.

U žalobcu neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Indie podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, vzhľadom na spoločensko-politickú situáciu v Indii.

Pokiaľ ide o namietanie, že administratívne vyhostenie je nahrádzaním trestu vyhostenia je potrebné brať na zreteľ niekoľko skutočností.

1/ V čase, keď o uložení, či neuložení trestu vyhostenia uvažoval Okresný súd Bratislava V v konaní pod sp. zn. 2T 102/2008 - 25. septembra 2009 nebolo ešte aktuálne jeho nekontaktovanie sa s dcérou T.. Súd preto zrejme aj pre nedostatok dôkazov o nedostatočnom vzájomnom kontaktovaní sa otca a dcéry nerozhodol o uložení trestu vyhostenia, aby tým nespôsobil odlúčenie otca a dcéry.

Do tohto času zapadá aj odôvodnenie uznesenia krajského súdu zo dňa 27. novembra 2008.

2/ V roku 2009 sa prestal kontaktovať žalobca s dcérou, nielen kvôli výkonu trestu odňatia slobody, ale hlavne kvôli odlúčeniu s matkou maloletej T.. Nepoznal ani jej adresu, ani sa s ňou nekontaktoval dokonca po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

3/ So zreteľom na znenie ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a), bod 2 administratívne vyhostenie môže policajný útvar uložiť práve, ak bol žalobca právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu

uložený trest vyhodenia. Tieto podmienky (ale aj ďalšie uvedené v bode 1/ a 2/) boli v prípade žalobcu splnené, a to práve až po tom, čo bol právoplatne odsúdený na výkon trestu odňatia slobody. V čase vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku a s ním spojeného uznesenia krajského súdu tomu tak ešte nebolo.

4/ Trest vyhodenia sa podľa § 57 Trestného zákona (č. 140/1961 účinného do 1. januára 2006, kedy nadobudol účinnosť nový Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. - vid' § 65 ods. 1) ukladal ak to vyžadovala bezpečnosť osôb alebo majetku alebo iný všeobecný záujem, páchatel'ovi, ktorý nebol občanom Slovenskej republiky, občanom iného členského štátu Európskej únie alebo občanom iného zmluvného štátu Dohody o Európskom hospodárskom priestore ani osobou, ktorej bolo priznané postavenie utečenca, a to ako trest samostatný alebo aj popri inom treste.

5/ Proces administratívneho vyhodenia a proces ukladania trestu vyhodenia sú dva od seba odlišné inštitúty a v žalobcovom prípade by zásada ne bis in idem bola porušená len v prípade, ak by mu bol aj v trestnom konaní uložený trest vyhodenia aj v administratívnom konaní by bol vyhodený.

V prerokúvanom prípade sa tak nestalo, správne orgány postupovali správne a po náležitom zistení skutkového stavu neporušiac základné ľudské práva slobody žalobcu rozhodli o jeho administratívnom vyhodení v súlade so zákonom č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, prihliadajúc na skutočnosť že žalobca v konaní nemal úspech a preto mu právo na náhradu trov nemožno priznať a žalovaný je zo zákona oslobodený od platenia súdneho poplatku za toto konanie (§ 4 ods. 2, písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.